

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 26 lipca 2016 r.,

w sprawie **J. P.** i **J. K.**

zażalenia obrońcy skazanych na zarządzenie Przewodniczącego X Wydziału
Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 czerwca 2016 r., sygn. akt X WKK (...), o odmowie przyjęcia kasacji od
wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt X Ka (...),
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych J.P. i J. K. , od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt X Ka (...), albowiem nie odpowiada ona warunkom formalnym jej dopuszczalności, określonym w art. 523 § 2 k.p.k. W uzasadnieniu tego zarządzenia wskazano, że kasacja wniesiona przez obrońcę jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

W zażaleniu obrońca powołał się na naruszenie art. 523 § 1 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu faktu, iż zarzuty kasacji dotyczą rażącego naruszenia prawa w postaci przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., a nie przepisu art. 439 k.p.k., co winno skutkować przyjęciem kasacji i

przekazaniem jej do merytorycznego rozpoznania. W przekonaniu obrońcy kasacja znajduje oparcie w przepisach art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 i § 4 pkt 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanych, jako bezzasadne nie zasługuje na uwzględnienie, słusznie zatem zaskarżone zarządzenie nie mogło ulec zmianie. Należy przypomnieć, że J. P. i J. K. zostali skazani na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na stosowny okres próby. Zgodnie z przepisem art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jak wyraźnie stanowi art. 523 § 4 k.p.k., ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej w przypadku wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k., a także kasacji wnoszonych przez podmioty określone w art. 521 k.p.k. Tymczasem w przedmiotowej kasacji obrońca nie wskazał żadnych uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., skoro podniesiono tylko i wyłącznie zarzuty obrazy prawa karnego procesowego, to jest, art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., co już wprost dowodzi, że brak jest jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do zakwestionowania słuszności zaskarżonego zarządzenia.

Tego oczywistego faktu w żadnej mierze nie mogą zmienić podniesione w zażaleniu argumenty, które wprost przeciwstawiają się brzmieniu normy z art. 523 § 2 k.p.k., zaś skarżący nie bacząc na ustawowe ograniczenia żąda przyjęcia kasacji powołując się na inne, aniżeli przewidziane w art. 439 k.p.k., naruszenia prawa. Stanowisko obrońcy, że „...*ograniczenie określone w art. 523 § 2 k.p.k. w związku z § 4 tegoż artykułu nie może dotyczyć tylko enumeratywnie wymienionych podstaw zaskarżenia wynikających z art. 439 k.p.k., gdyż przy przyjęciu odmiennej interpretacji tych przepisów mogłoby się okazać, że w przypadku skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem, pomimo stwierdzenia innych naruszeń prawa niż wymienione w art. 439 k.p.k., nie można byłoby skutecznie wnieść kasacji do Sądu Najwyższego*”, jest rażąco sprzeczne nie tylko z przepisami Kodeksu postępowania karnego, ale również z jednolitymi i ugruntowanymi stanowiskami orzecznictwa Sądu Najwyższego i doktryny (por. *Kodeks postępowania karnego. Tom III. Komentarz, pod red. P.*

Hofmańskiego, wyd. 4, Warszawa 2012, s. 247 – 257; Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. J. Skorupki, Warszawa 2015, s. 1250 – 1251; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2015 r., III KK 7/15, Prok. i Pr. 2015, z. 5, poz. 30; z dnia 6 sierpnia 2014 r., II KK 195/14, Lex Nr 1491326; z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 215/14, OSNKW 2015, z. 5, poz. 43).

Mając zatem powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.